

EM GẶP BÁC HỒ

Có ai sẽ ngồi xuống đầu giường

Đưa bàn tay mát như kem sữa

Xoa lên trán em đang dịu lửa

Vuốt lên mắt em đang bớt mờ

A, B á c Hồ!

B á c Hồ ta đó!

B á c mặc tấm áo ka ki

B à n g b a c s u o n g r ù n g P á c P ó

T r á n B á c c ó n g ô i s a o

Thảo nào Bác đi đêm không lạc Bác ơi, Bác!

B á c c u o i r u n g r u n g c h ò m r â u

M ắ t B á c s a o m à t h u o n g t h ế

T ó c B á c t h o m l ù n g g i ó b ể

T h o m n ắ n g đ u o n g x a

B á c c h o e m n h i ề u q u à

V à k h e n d a o n à y e m b é o k h o ẻ

H o n n g à y x u a n h i ề u

Cúc áo em bị đứt từ chiều
Đem phanh ra, hở ngực
Bác đắp vào cho em
Rồi Bác ra rất êm
Bác đi! Bác đi rồi!
Em bỗng òa lên khóc
Tỉnh dậy thấy ướt đầm mái tóc
Nhìn xem Bác có đâu đây,
Chỉ thấy đầy trời đèn sáng, mưa bay
Người người lặng im đi viếng Bác
Bóng đèn rung rung nước mắt...

Đúng rồi

Bệnh viện em vừa truy điệu Bác chiều nay
Nhưng Bác chỉ yên nghỉ ban ngày
Chứ ban đêm là Bác rời linh cữu
Bác chào chú đứng gác
Rời đi vòng quanh khắp trên thế giới
Để chăm sóc trẻ con

Nhất là đứa nào phải nằm trong bệnh viện...

TRẦN ĐĂNG KHOA (9-9-1969)

